

SARIAH  
WILSON

*Armastuse  
teadus*



Originaali tiitel:  
Sariah Wilson  
The Chemistry of Love  
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud fiktiivselt.

Tõlkinud Ruth Vestel  
Toimetanud Sille Teiter  
Korrektuuri lugenud Inna Viires  
Kaane kujundanud ja illustratsioonid kaanel Pepco Studio (Philip Pascuzzo)

Text copyright © 2023 by Sariah Wilson. All rights reserved.  
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing.  
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

R03440124  
ISBN 978-9916-31-321-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval  
veebipoest [www.ersen.ee](http://www.ersen.ee)

*Rian Johnsonile – võtsid „Tähtede sõjast“ viimast ja ma tean,  
et sa oleksid taganud, et Ben Solo oleks ellu jäänud.*

# ESIMENE PEATÜKK



ELUS ON KOLM nähtust, mida ma sügavalt põlgan – need on hili-nemine, oranž värv ja tenniste puhastamine pärast veevaba toote valmistamist (tahkunud vaha on peaaegu võimatu eemaldada).

Täna jäin tööle hiljaks ja ainus, mis saaks selle veel hullemaks teha, oleks astuda laborisse ja avastada, et minu järgmine tööüles-anne on välja töötada huulepalsam. Oranž huulepalsam.

Minu ülemus vihastab. Ja ta korraldab stseeni, kui ma siin edasi seisan ja vaikides seda seedin... Vangutan pead. Ei. Võib-olla õnnes-tub mul laborisse hiilida ja Jerry isegi ei märka, et hilinesin.

Juba sellele mõeldes teadsin, et see ei õnnestu. Midagi juhtub. Jälle.

Turvamees viipas mulle leti tagant, et lähaksin turvaväravast läbi ilma talle oma töötöendit näitamata. Tavaliselt oleksin peatu-nud ja Danieliga lobisenud, aga olin liiga hõivatud Valge Küüliku kehastamisega raamatust „Alice Imedemaal“.

Olin kõvasti hilineanud. Ja ma ei hiline kunagi.

Daniel kortsutas kulmu, justkui tajuks, et midagi on valesti. Murdsin pead, kas ta nõokab mind või mitte, aga selle asemel mees lihtsalt naeratas. „Tere hommikust, Anna!“ ütles ta ja lasi mu turva-väravast läbi.

„Tere hommikust!“ vastasin teel liftide poole, üritades säilitada midagi väarikusesarnast.

Kuulsin kõrvus ikka veel vanaema sõnu, kui liftiuksed avanesid ja astusin kabiini. Vanaema oleks minu hilinemist märganud ja öelnud: „Hilinemine on lugupidamatu sinu ja sinu kolleegide suhtes. Isegi kui sa ei tööta pärislaboris.“

Selle meenutuse peale ohkasin raskelt. Vanaema arvamusest hoolimata töötasin pärislaboris ja ma ei tahtnud kellegi suhtes lugupidamatu olla. Magasin lihtsalt täna sisse esimesel tööpäeval pärast kahenädalast kollektiivpuhkust, mis oli möödunud nagu linnutiivul. Ühel päeval lahkusin kontorist, ees ootamas vaba aeg, järgmisel oli käes vana-aasta õhtu, istusin vanavanemate diivanil ja jälgisin nende iidsest telerist uue aasta vastuvõtmist New Yorgis. Minu selja taga toasügavuses kordas vanaisa lemmikpapagoi Feather Locklear: „Head uut aastat! Head uut aastat!“ ja taipasin, et ma pole oma elu üle õnnelik.

Osalt tingisid minu ähmast rahulolematust vanaema kommentaarid. Vanaema rõhutas alatasa, et raiskan oma kolledžiharidust, kui töötan kosmeetikatööstuses keemikuna (ehk tema sõnutsi olen meigi teener), selle asemel et valida mõni tähtis amet, näiteks keskkonnateadlase oma.

Mis oli see amet, millega tema leiba teenis.

Olen valitud elukutse üle üliõnnelik. Vähem õnnelik olen labori üle, kus ma töötan. Tõsi, see on pärislabor, aga sellel on puudujäägid. Kahtlemata on siin töötamise juures ka mõned head küljed, näiteks minu keemikust kolleeg ja maailma parim sõbranna Catalina Diaz. Catalina on siin töötanud kuus kuud (võrdluseks minu neli aastat), ja tõsiasi, et oleme kaks ainsat naist meeskollektiivis, tsementeeris kähku meie sõpruse.

See, ning ühine pühendumus „Sõrmuste isandale“ ja nohikukultuurile üldiselt.

Agas töötamine Minx Cosmeticsis ei kukkunud päriselt nii välja, nagu olin lootnud. Mul oli palju ideid, tooteid, millega tahtsin töötada ja mida katsetada, aga minu ülemus Jerry laitis kõik minu ettepanekud maha.

Jerry oli sedasorti mees, kes kandis lumivalge laborikitli all vestiga ülikonda, mitte mugavaid riideid, nagu meie, ülejäänud, ja ta lõhnas alati veidi formaldehüüdi järele. See lõhn ütles inimestele kõik, mida neil oli vaja Jerry kohta teada.

Läbimurre nahahoolduses pole Jerry rida, ja seda hoolimata tõsiasjast, et me töötame meigifirma teaduse ja tootearenduse osakonnas.

See osakond allub asepresidendile Craig Kimballile, kes on tõeline kompu.

Craigile mõtlemine pani mu õhkama ja tekitas erutust. Pikk, heledate juuste ja naeruliste särasilmadega Craig on lahke, teravmeelne ja sarmikas – ning ma olen temasse kõrvuni armunud.

Catalina läks veidi liiale, kui ta julgelt rõhutas, et minul ja Craigil pole olnud ühtki kõnelust, mis oleks kestnud kauem kui kümme minutit, aga see mind ei hirmutanud. Teadsin, et meie vahel on midagi erilist – ma lihtsalt pidin leidma endas julgust Craigiga taas rääkida.

Võib-olla peaksin talle rääkima, kui palavalt ma ihkan asutada oma meigifirma, kus mul oleks vabad käed katsetada ja proovida kõikvõimalikke uusi keemilisi koostisi.

Näiteks katsetada neurokosmeetikaga. Mulle meeldis idee, et närvisüsteem ja meik on vastastikku seotud – et meik võib mõjutada meeleolu, rahustada või ergutada, muutes samal ajal naha terveks ning säravaks.

Neurokosmeetika oli ka põhjus, miks ma täna tööle hilinesin – olin olnud eile kaua ärkvel, lugedes ühe saksa biokeemiku artiklit ioonkanalitest ja arutlust, kuidas TRP retseptorite stimuleerimine kiirendab rakuloomet ning haavade paranemist.

Tõesti paeluv värk.

Liftiüksed avanesid ja ma astusin meie korruse koridori. Läksin mööda päevalguslampidest valgustatud teed labori poole.

Mida rohkem ma neurokosmeetikale mõtlesin, seda rohkem tahtsin sellega vabal ajal tegelda. Soovisin, et saaksin teha katseid

oma kodulaboris, aga ma vajasin tööstuslikku mikserit ning väikseim ja odavaim, mille leidsin, maksis kolm tuhat dollarit.

Mida mul polnud.

Kaalusin võimalust küsida Jerrylt luba jääda pärast tööpäeva lõppu laborisse, aga teadsin, et ta ei lase mul iial töövälisel ajal erakatseid teha.

Eile õhtul pärast artikli lugemist oli mind haaranud inspiratsioon. Mõtlesin tõsiasi, et uus aasta oli just alanud, ja arvasin, et mul on aeg teha mõned otsused.

Esiteks otsustasin leida viisi asutada oma firma. Lähen ärikursustele ja õpin, kuidas leida vajalikke rahastajaid. Ma kardan kohutavalt muutusi, aga kuna ihkan oma firmat piisavalt, loodan, et saan sellega tööpoolest hakkama.

Teiseks kavatsesin Craigile oma tunnetest rääkida. Veel üks hirmuäratav mõte, aga olin olnud temasse kaks aastat armunud ning pärast pühi, mille veetsin vanavanemate ja nende linnuparve seltsis, olin valmis enamaks.

Pärissuhteks täiusliku mehega.

Lasin sensoril oma töötõendit skannida ja kuulsin klõpsu, kui laboriukse lukk avanes. Läksin kiiresti oma tööjaama poole, eirates kaaskeemikute pilke. Vihkasin ebamugavust, mida need minus tekitasid.

See oli minu kolmas otsus. Ma ei hiline enam iial.

Ma ei pane end enam kunagi olukorda, kus Jerry saab mind külmalt alandada.

Jõudsin oma laborilaua juurde ja panin seljakoti selle alumisse sahtlisse, korralikult kokkuvolditud laborikitli peale. Mulle meenus, et nätsutan närimiskummi, nagu ma tihti tegin, kui olin ängis või pidin keskenduma. Üritasin olla diskreetne, kummardasin prügikasti kohale ja sülitasin nätsu suust. Veel üks asi, mida Jerry vihkas. Töö ajal nätsu närimine.

Istusin ja olin just sahtli kinni nüginud, kui tajusin kedagi oma tooli kõrval seismas.

„Anna! Viimaks ometi. Võta.“ Catalina pani lauale klaaskolvi. Selles oli värvitu ja lõhnatu vedelik. Mis tuletas mulle hommikust kiirustamist meelde. Olin veepudeli koju unustanud.

Krimpsutasin nägu. Kippusin laskma end projektidest kaasa kiskuda ning unustasin lõunasöögi ja joomise – kahtlemata tekib mul veepuudus, kui mul pole laual vett. „Mis see on?“ küsisin Catalinalt.

„Tõin sulle veidi tsüklopentasiloksaani.“

„Miks?“

Catalina vaatas mind pilguga, nagu oleksin analüütilise keemia põhikursusel läbi põrunud. Ta on ainus inimene minu elus, kes mind kunagi sellise pilguga on vaadanud. „Sinu projekti tarvis, mille kallal sa enne pühi töötasid? Tolle müütilise huulepulga tarvis, mis on läbinisti looduslik ja kemikaalivaba, tehtud üksjarviku pisaratest ning haldjatolmust? Too, mis pudenes pärast kuumutamist koost?“

Õige küll. Olin töötanud koostise kallal, mida üks tootearendaja oli nõudnud. Kauapüsiv huulepulk, mida firma saaks reklaamida kui ökoloogilist ja keskkonnasõbralikku, ilma koostisaineteta, mida tarbijad teadupärast ei taha või pelgavad. Mis oli mulle alati veidi veider tundunud, arvestades, et kosmeetika on üks rangemalt reguleeritud tööstusharusid riigis. „Tsüklopentasiloksaan on kemiaal,“ tuletasin Catalinalle meelde.

Sõbranna pööritas silmi. „Vaevu.“

Mõistsin tema nõrdimust. Olime seda Catalinaga tihti arutanud. Sedasorti meigitooted, mida meilt oodati – see oli veidi sedamoodi, nagu tooks keegi sulle kõige mahlakama ja maitsvama muffini, mida oled kunagi süüdnud, ja ütleks: „Nüüd tee mulle midagi täpselt samasugust, ainult et see peab olema täiesti looduslik, gluteeni-, suhkru- ja rasvavaba.“

See lihtsalt polnud võimalik.

Aga minu siht oli alati olnud luua nõutule võimalikult lähedane toode.



„Sellegipoolest peetakse tsüklopentasiloksaani sünteetiliseks aineks,“ ütlesin.

Catalina vangutas pead, justkui poleks minuga päri. „Selle lisamine teeb tekstuuri pehmemaks ja hoiab ära murenemise.“

Catalinal oli õigus, aga ma pidin välja mõtlema teise viisi selle saavutamiseks.

Huulepulk ei murenenud ainuüksi silikooni puudumise pärast. Tol päeval olin olnud äärmiselt hajameelne. Olin puhketoas Craigiga äärepealt kokku põrganud.

Ma polnud teda seal varem kohanud – see oli veidi sedamoodi, kui satud matkarajal metsiku hobuse peale. Jah, see loom on osa loodusest. Sa kõigest ei oska oodata, et näed nii hunnitut olen-dit ühel oma igapäevasel jalutuskäigul. See kohtumine võttis mul hinge kinni.

Ja isegi pärast seda, kui olin mõned korrad pilgutanud, oli Craig endiselt seal, nunnu ja pikk. Tundus, et mu aju ei suuda registree-rida, et me jagame temaga ühte ja sama ruumi. Siis jõudis mulle pärale, et ta on sealsamas toas, kus ma tavaliselt süüa oma Kreeka jogurtit.

Craig naeratas, noogutas ja lahkus. Mina seisin edasi ja mulle tundus, nagu oleksin kaubikult löögi saanud.

„Saadanas küll,“ ütles mind jälgiv Catalina. Ta oli veendunud vägisõnade tarvitamise vastane, niisiis kasutas ta minu vanaisa soovitatud asendussõna. „Sa mõtled jälle temale, eks?“ Catalina lõi käed puusa. „Sul on alati seesama tobe ilme, kui sa mõtled tolele ruumiraiskajale.“

Ma ei teadnud, kas salata Catalina tõe vastu vastavat süüdistust või kaitsta Craigi au. Mingil põhjusel Craig Catalinale ei meeldinud ja ta üritas mehes vigu otsida.

„Ta pole ruumiraiskaja,“ protestisin.